

цього закону варто більш конкретно розкрити механізм передачі в іпотеку космічних об'єктів.

Таким чином, з всього вищезазначеного можна зробити висновок, що виникає гостра потреба щодо уникнення неоднозначного тлумачення терміну "космічні об'єкти". І для цього потрібно доповнити ст. 1 Закону України "Про іпотеку". Це дасть змогу нотаріусам без порушення норм чинного законодавства оформлювати договори іпотеки космічних об'єктів. І, це дозволить закріпити єдину нотаріальну практику посвідчення іпотечних договорів космічних об'єктів. Проаналізувавши все вищезазначене, стає зрозуміло, що при правову аналізі місця, яке займають космічні об'єкти у сфері іпотечних правовідносин постає достатня кількість проблемних питань, які потребують подальшого дослідження.

Література:

2. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 року № 435-IV // Відомості Верховної Ради України.– 2003 р.– № 40.– Ст. 356.
3. Про іпотеку: Закон України від 5 червня 2003 року № 898-IV // Відомості Верховної Ради України.– 2003.– № 38.– Ст. 313.
4. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним зверненням Київської міської ради професійних спілок щодо офіційного тлумачення частини третьої статті 21 Кодексу законів про працю України (справа про тлумачення терміну "законодавство") від 9 липня 1998 р. № 12-РП/98. // Офіційний вісник України.-1998 р.– № 32.
5. "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України": Закон України від 19 червня 2003 року № 980-IV // Відомості Верховної Ради України.– 2004.– № 2.– Ст. 6.
6. Козьяков Ю. Щодо окремих питань застави повітряних та морських суден, суден внутрішнього плавання, космічних об'єктів / Козьяков Ю. // Іпотека – аналіз, коментарі, практика застосування.– Х., 2006.– С. 108-109.
7. Про космічну діяльність: Закон України від 15 листопада 1996 року № 502/96-ВР // Відомості Верховної Ради України.– 1997.– № 1.– Ст. 2.

УДК 347.824:656.7.073.436(043.2)

Журавель Т.С.,
студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Корчак Н. М., к.ю.н., доцент

ГОСПОДАРСЬКО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПОВІТРЯНОГО ПЕРЕВЕЗЕННЯ НЕБЕЗПЕЧНИХ ВАНТАЖІВ

Перевезення вантажів – один з видів господарської діяльності, яка здійснюється суб'єктами господарювання та спрямована на надання послуг вартісного характеру, що мають цінову визначеність. Сукупність правових норм, які регулюють суспільні відносини у сфері організації і здійснення вантажних перевезень, становлять законодавство про вантажні перевезення, що за предметом правового регулювання належить до такого інституту господарського законодавства, як транспортне законодавство.

Транспорт виступає важливою галуззю національної економіки, від функціонування якої залежать усі сфери суспільного виробництва держави. Згідно з Конвенцією про міжнародну цивільну авіацію, половина вантажів, котрі перевозяться всіма видами транспорту в світі, відносяться до категорії небезпечних вантажів. Сьогодні значна частина цих небезпечних вантажів перевозиться повітряними суднами, враховуючи значні переваги авіаційного транспорту.

Своєю чергою у Законі України "Про транспорт" від 10 листопада 1994р., а саме в статті 16, зазначено, що ті підприємства, установи, організації, які є відправниками, перевізниками або одержувачами небезпечних вантажів мають виконувати вимоги законодавства щодо забезпечення безпеки їх перевезення та мати засоби і мобільні підрозділи для запобігання виникненню аварійних ситуацій під час перевезення таких вантажів або ліквідації наслідків аварії [4, с.446].

Договори, що стосуються перевезення небезпечних вантажів мають досить специфічний характер, враховуючи потенційну небезпеку вантажів, що перевозяться. Тому до перевезень небезпечних вантажів пред'являються особливі підвищені вимоги. Наприклад у Законі України "Про перевезення небезпечних вантажів" від 6 квітня 2006р. визначені правові, організаційні, соціальні та економічні засади діяльності, пов'язаної з перевезенням небезпечних вантажів авіаційним та іншими видами транспорту. Так, під небезпечним вантажем законодавець розуміє речовини, матеріали, вироби, відходи виробничої та іншої діяль-

ності, які внаслідок притаманних їм властивостей за наявності певних факторів можуть під час перевезення спричинити вибух, пожежу, пошкодження технічних засобів, пристроїв, споруд та інших об'єктів, заподіяти матеріальні збитки та шкоду довкіллю, а також призвести до загибелі, травмування, отруєння людей тварин і які за міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, або за результатами випробувань в установленому порядку залежно від ступеня їх впливу на довкілля або людину віднесено до одного з класів небезпечних речовин[3, с.223].

Також варто зазначити, що на повітряному транспорті спеціальні правила перевезення небезпечних вантажів регулюються Законом України "Про державну програму авіаційної безпеки цивільної авіації" від 20 лютого 2003р.

Основним засобом регулюючого впливу держави на діяльність суб'єктів господарювання, що здійснюють перевезення вантажів, є ліцензування такої діяльності. Правові основи ліцензування перевезення вантажів визначено статтями 12,14 Господарського кодексу та Законом України "Про ліцензування певних видів господарської діяльності" від 1 червня 2000р.

Відповідно до вказаного вище Закону послуги з перевезення небезпечних вантажів підлягають ліцензуванню. Для того, щоб визначити, чи відноситься вантаж до небезпечних, необхідно керуватися Наказом Держспоживстандарту України (ДСТУ 4500-5: 2005) від 28 грудня 2005р. № 379.

На підставі вищевикладеного можна зробити висновок, що повітряне перевезення небезпечних вантажів є одним з видів господарської діяльності в сфері використання повітряного простору. Однак враховуючи особливості перевезення таких вантажів повітряним транспортом, законодавець запровадив комплекс заходів, пов'язаних з безпечним виконанням вказаного виду послуг авіаційним транспортом.

Література:

2. Про державну програму авіаційної безпеки цивільної авіації: Закон України від 20.02.2003 р. // Відомості Верховної Ради України.– 2003.– № 17.– Ст. 140.

3. Про ліцензування певних видів господарської діяльності: Закон України від 1.06.2000 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2000. – № 36. – Ст. 299.

4. Про перевезення небезпечних вантажів: Закон України від 6.04.2000р. // Відомості Верховної Ради України.– 2000. – № 28. – Ст. 222.

5. Про транспорт: Закон України від 10.11.1994 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1994.– № 51.– Ст. 446.

6. Науково-практичний коментар Господарського кодексу України / О. А. Беляневич, О. М. Вінник, В. С. Щербина [та ін.]; за заг. ред. Г. Л. Знаменського, В. С. Щербини.– 3-тє вид., перероб. і допов.– К. : Юрінком Інтер, 2012.– 776 с.

УДК: 347.754:347.8:629.73(043.2)

Корчак Я.О.,
студент,

Київський професійно-педагогічний
коледж імені Антона Макаренка, м. Київ
Науковий керівник: Корчак Н.М., к.ю.н., доцент

СТРАТЕГІЧНИЙ АЛЬЯНС "УКРАЇНСЬКА АВІАЦІЙНА ГРУПА" ЯК ФОРМА ДОЗВОЛЕНОЇ ПОВЕДІНКИ ОПЕРАТОРІВ УКРАЇНСЬКОГО РИНКУ АВІАПЕРЕВЕЗЕНЬ

Пріоритетами розвитку авіаційного транспорту в межах схваленої у жовтні 2010 році Транспортної стратегії України на період до 2020 року передбачено приведення інфраструктури авіаційного транспорту у відповідність з міжнародними вимогами, забезпечення безпеки авіації, інтеграція системи авіаційного транспорту до європейської авіаційної транспортної системи, удосконалення законодавства з питань цивільної авіації та оновлення парку повітряних суден [1]. Процеси, пов'язані із створення сприятливих умов для формування конкурентоспроможного вітчизняного ринку перевезень авіаційним транспортом, розпочалися ще на початку 2007 року шляхом заснування українським авіаперевізником ЗАТ "АероСвіт", який був створений ще у 1994 році, і третьою за величиною авіакомпанією Україна ТОВ "Авіакомпанія "Донбас-аеро" Стратегічного альянсу "Українська авіаційна група". Альянсну угоду між зазначеними авіакомпаніями було підтримано Міністерством транспорту та зв'язку України (9 грудня 2010 року міністерство реорганізоване в Міністерство інфраструктури України), Державна адміністрація України, Фондом держмайна України, котрий представляє державу у складі акціонерів "АероСвіту", а також погоджено з Антимонопольним комітетом України.

За результатами поглибленого дослідження ситуації на ринках авіаперевезень Антимонопольний комітет України надав дозвіл на внесення змін до узгоджених дій у вигляді укладення Додаткової угоди від 30